

Arrest

nr. 255 328 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 17 februari 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 17.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: [S.]

voornaam: [B.]

[...]

nationaliteit: India

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-
GEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie, kinderen of andere familie te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Indië en dat hij er 27 jaar verbleef. Zijn verblijf in België van slechts 7 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kwam eind 2012 met een D visum (werk) naar België. Op 10.04.2013 werd hij in het kader van een onderzoek naar mensenhandel in het bezit gesteld van een A kaart. Op 08.11.2018 liet het Parket van Antwerpen weten dat het onderzoek was beëindigd, dat het misdrijf mensenhandel niet werd weerhouden en dat betrokkene niet werd beschouwd als slachtoffer van mensenhandel. Op 18.02.2019 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.11.2019 onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2019 dat hem betekend werd op 15.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader

van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het tegen deze beslissing ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Indië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kwam eind 2012 met een D visum (werk) naar België. Op 10.04.2013 werd hij in het kader van een onderzoek naar mensenhandel in het bezit gesteld van een A kaart. Op 08.11.2018 liet het Parket van Antwerpen weten dat het onderzoek was beëindigd, dat het misdrijf mensenhandel niet werd weerhouden en dat betrokkene niet werd beschouwd als slachtoffer van mensenhandel. Op 18.02.2019 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.11.2019 onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2019 dat hem betekend werd op 15.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het tegen deze beslissing ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Indië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verklaart dat hij in België is en niet wil terugkeren naar Indië omdat hij bang is van zijn baas. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Indië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de

gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 17 februari 2020 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 17.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [S.]

voornaam : [B.]

[...]

nationaliteit : India

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

De beslissing tot verwijdering van 17.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam eind 2012 met een D visum (werk) naar België. Op 10.04.2013 werd hij in het kader van een onde[rz]oek naar mensenhandel in het bezit gesteld van een A kaart. Op 08.11.2018 liet het Parket van Antwerpen weten dat het onderzoek was beëindigd, dat het misdrijf mensenhandel niet werd weerhouden en dat betrokkene niet werd beschouwd als slachtoffer van mensenhandel. Op 18.02.2019 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.11.2019 onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het tegen deze beslissing ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de

terugleiding naar Indië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verklaart dat hij in België is en niet wil terugkeren naar Indië omdat hij bang is van zijn baas. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Indië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie, kinderen of andere familie te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Indië en dat hij er 27 jaar verbleef. Zijn verblijf in België van slechts 7 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de Immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtcollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

4.1. Verzoeker voert in twee nagenoeg identieke middelen, waarvan het eerste is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het tweede tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "alle beginselen van behoorlijk bestuur" waaronder de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3, 6 en 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar India.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM, doch bij het nemen van een uitwijzingsbevel dient er nagegaan te worden of verzoeker wel degelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hij kwam in het verleden met een visum naar België op basis van tewerkstelling via een Indische werkgever. Na enige tijd diende verzoeker klacht in wegens uitbuiting. Hierdoor heeft zijn toenmalig werkgever veel problemen gekend. Er werd immers een onderzoek gevoerd door de sociale inspectie, door het Parket, ...

Verzoeker vreest zijn toenmalige werkgever bij terugkeer. Hij heeft de macht en de financiële middelen om het leven van verzoeker 'zuur' te maken en hem zeer nadeel te berokkenen.

Men dient dan ook zelf een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Ook had verzoeker een nieuwe tewerkstelling tot op het moment van het nemen van een negatieve beslissing inzake zijn regularisatie. Ondanks het feit dat verzoeker geen familie heeft in België, dient art. 8 van het EVRM wel degelijk onderzocht te worden door de sociale banden die verzoeker heeft opgebouwd.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

Verzoeker heeft tot op heden nog een beroep hangende bij de RvV tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn regularisatie o.b.v. art. 9bis. Hiervan wordt gesteld dat dit geen beletsel moet zijn voor zijn terugkeer, doch indien verzoeker terugkeert, zal deze procedure zonder voorwerp zijn.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Eerst en vooral wordt een eventueel gevaar bij terugkeer in het dossier van verzoeker niet onderzocht. Zoals hierboven reeds aangehaald, vreest verzoeker bij terugkeer zijn voormalige werkgever, die over veel macht beschikt in India. Gelet op de klacht, door verzoeker neergelegd, en de problemen die daaruit voortvloeiden voor zijn werkgever, is de vrees van verzoeker zeker terecht. Hij vreest nl. voor zijn leven bij terugkeer.

Een eventuele schending van art. 3 van het EVRM diende onderzocht te worden bij het nemen van huidige beslissing.

Men dient een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Bovendien heeft verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend. Hierin werd een negatieve beslissing genomen (onontvankelijkheidsbeslissing) waartegen beroep werd aangetekend op 16.12.2019 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is tot op heden nog hangende.

Er wordt ook gesteld dat er een risico is op onderduiken.

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Verzoeker heeft steeds op hetzelfde adres verbleven. Dat zijn adres ook gekend was naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag waarbij een positieve woonstcontrole heeft plaatsgevonden.

Verzoeker is tevens opgepakt op hetzelfde adres. Er kan dan ook absoluut geen sprake zijn van een risico op onderduiken, gelet op het feit dat hij daar aangetroffen werd.

Bovendien wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 15.11.2019, reden waarom hij geen termijn van vrijwillig vertrek meer geboden wordt. Verzoeker heeft tegen dit bevel beroep aangetekend gezien hij meent dat dit bevel onterecht genomen werd.

Tenslotte wordt er gemotiveerd dat gelet op het gebrek aan enig familieleven er geen schending van art. 8 EVRM kan ingeroepen worden. Nochtans dekt art. 8 van het EVRM ook het sociaal leven van betrokkene. Gelet op het feit dat hij hier meerdere jaren over legaal verblijf beschikte, heeft hij wel degelijk een sociaal leven uitgebouwd waarmee rekening gehouden diende te worden. Dit wordt echter niet aangehaald in de beslissing waardoor aangenomen dient te worden dat ook dit niet naar behoren onderzocht werd.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker niet grondig gehoord over zijn sociale situatie in België, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsgedrag.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad(arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen sinds 2013 in België.

Er wordt naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten, niet onderzocht of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar India.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar India.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Als hij dient terug te keren naar India, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Er is geen enkel opvangnetwerk voor verzoeker en hij heeft in India geen enkel opvangnetwerk. Armoede is bovendien een triestig fenomeen in India, waardoor het vaststaat dat hij hierin terecht zal komen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien hij dient terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zal verzoeker in de armoede terechtkomen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

Verzoeker is meer dan 6 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden alvorens men een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert!

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp en bovendien is hij meer 6 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hieruit blijkt reeds een moeilijk te herstellen nadeel bij een eventuele terugkeer!

Tenslotte zal verzoeker ook problemen ondervinden met en door zijn toenmalige werkgever. Hij is een machtig man in India.

Verzoeker werd na aankomst in België door hem uitgebuit, reden waarom verzoeker tegen hem klacht indiende. Hierdoor heeft zijn toenmalige werkgever verschillende problemen gekend m.n. door de sociale inspectie.

Hij heeft de macht en het geld om verzoeker in een zeer lastig parket te brengen in India.

III.3. Schending van artikel 6 EVRM

Verzoeker heeft beroep aangetekend tegen zijn onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn regularisatie-aanvraag o.b.v. art. 9bis.

Hiervoor wordt tegens een bijkomend verzoek tot dringend en voorlopige maatregelen ingediend.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal zijn aanvraag automatisch zonder voorwerp verklaard worden, mocht verzoeker niet in België verblijven op het moment dat arrest geveld zal worden.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoeker gepatriëerd werd.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische

samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

Hij wenst zijn beroepsprocedure dan ook af te wachten.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden.

III.4. Schending van artikel 8 EVRM

Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Verzoeker heeft een respectabel privéleven opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België en hier dient wel degelijk rekening mee te worden gehouden. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar het beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België. Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft reeds sinds 2013 legaal op het Belgische grondgebied! Hij werd door zijn toenmalige werkgever naar België gehaald om voor hem te werken. Hij regelde een arbeidskaart voor verzoeker alsook een verblijfsrecht.

Na 2 jaar van economische uitbuiting, durfde verzoeker klacht neer te leggen. Hij liet zich tevens begeleiden door Payoke.

Verzoeker bleef ook toen niet bij de pakken zitten, wenste zijn leven terug op te pikken en zocht een nieuwe tewerkstelling, wat hem ook lukte en dit voor de voorbije 3 jaar.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van [‘s] lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen
Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud.*

Het is bovendien voor hem zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een

ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam meer dan 6 jaar geleden met een visum naar België om te werken voor een Indische werkgever. Deze laatste heeft hem een 2-tal jaar uitgebuit, waarna verzoeker klacht neerlegde. Hij heeft zich gedurende al deze tijd weten te integreren en heeft ook een grote vriendenkring uitgebouwd.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is reeds 6 jaar op Belgisch grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze persoonlijke inspanningen gedaan om zich ten volle te integreren in België.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

[...]

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3, 6 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar India en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM, doch bij het nemen van een uitwijzingsbevel of inreisverbod dient er nagegaan te worden of verzoeker wel degelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hij kwam in het verleden met een visum naar België op basis van tewerkstelling via een Indische werkgever. Na enige tijd diende verzoeker klacht in wegens uitbuiting. Hierdoor heeft zijn toenmalig

werkgever veel problemen gekend. Er werd immers een onderzoek gevoerd door de sociale inspectie, door het Parket, ...

Verzoeker vreest zijn toenmalige werkgever bij terugkeer. Hij heeft de macht en de financiële middelen om het leven van verzoeker 'zuur' te maken en hem zeer ernstig nadeel te berokkenen.

Men dient dan ook zelf een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt en een inreisverbod aflevert.

Ook had verzoeker een nieuwe tewerkstelling tot op het moment van het nemen van een negatieve beslissing inzake zijn regularisatie. Ondanks het feit dat verzoeker geen familie heeft in België, dient art. 8 van het EVRM wel degelijk onderzocht te worden door de sociale banden die verzoeker heeft opgebouwd.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

Verzoeker heeft tot op heden nog een beroep hangende bij de RvV tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn regularisatie o.b.v. art. 9bis. Hiervan wordt gesteld dat dit geen beletsel moet zijn voor zijn terugkeer, doch indien verzoeker terugkeert, zal deze procedure zonder voorwerp zijn.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de

aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Eerst en vooral wordt een eventueel gevaar bij terugkeer in het dossier van verzoeker niet onderzocht. Zoals hierboven reeds aangehaald, vreest verzoeker bij terugkeer zijn voormalige werkgever, die over veel macht beschikt in India. Gelet op de klacht, door verzoeker neergelegd, en de problemen die daaruit voortvloeiden voor zijn werkgever, is de vrees van verzoeker zeker terecht. Hij vreest nl. voor zijn leven bij terugkeer.

Een eventuele schending van art. 3 van het EVRM diende onderzocht te worden bij het nemen van huidige beslissing.

Men dient een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Bovendien heeft verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend. Hierin werd een negatieve beslissing genomen (onontvankelijkheidsbeslissing) waartegen beroep werd aangetekend op 16.12.2019 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is tot op heden nog hangende.

Er wordt ook gesteld dat er een risico is op onderduiken.

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Verzoeker heeft steeds op hetzelfde adres verbleven. Dat zijn adres ook gekend was naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag waarbij een positieve woonstcontrole heeft plaatsgevonden.

Verzoeker is tevens opgepakt op ditzelfde adres. Er kan dan ook absoluut geen sprake zijn van een risico op onderduiken, gelet op het feit dat hij daar aangetroffen werd.

Bovendien wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 15.11.2019, reden waarom hem tevens een inreisverbod wordt betekend. Verzoeker heeft tegen dit bevel beroep aangetekend gezien hij meent dat dit bevel onterecht genomen werd.

Tenslotte wordt er gemotiveerd dat gelet op het gebrek aan enig familieleven er geen schending van art. 8 EVRM kan ingeroepen worden. Nochtans dekt art. 8 van het EVRM ook het sociaal leven van betrokkene. Gelet op het feit dat hij hier meerdere jaren over legaal verblijf beschikte, heeft hij wel degelijk een sociaal leven uitgebouwd waarmee rekening gehouden diende te worden. Dit wordt echter niet aangehaald in de beslissing waardoor aangenomen dient te worden dat ook dit niet naar behoren onderzocht werd.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende:

" Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het inreisverbod zal hem ook beperken bij terugkeer. Indien hij er voor zou kiezen om vrijwillig terug te keren, zal hij voor 3 jaar geen visum kunnen aanvragen om op basis van tewerkstelling eventueel terug te keren.

Men weigert rekening te houden met het feit dat verzoeker reeds over legaal verblijf heeft beschikt en dit voor meerdere jaren.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker niet grondig gehoord over zijn sociale situatie in België, alvorens hem een inreisverbod werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en gedurende 3 jaar niet kan terugkeren. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

IV.2. Schending van artikel 3 EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen sinds 2013 in België.

Er wordt naar aanleiding van het inreisverbod, niet onderzocht of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar India.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar India.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een inreisverbod afgeleverd waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Als hij dient terug te keren naar India, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Er is geen enkel opvangnetwerk voor verzoeker en hij heeft in India geen enkel opvangnetwerk. Armoede is bovendien een triestig fenomeen in India, waardoor het vaststaat dat hij hierin terecht zal komen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien hij dient terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zal verzoeker in de armoede terechtkomen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

Verzoeker is meer dan 6 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden alvorens men een inreisverbod aflevert!

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp en bovendien is hij meer 6 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hieruit blijkt reeds een moeilijk te herstellen nadeel bij een eventuele terugkeer!

Tenslotte zal verzoeker ook problemen ondervinden met zijn toenmalige werkgever. Hij is een machtig man in India.

Verzoeker werd na aankomst in België door hem uitgebuit, reden waarom verzoeker tegen hem klacht indiende. Hierdoor heeft zijn toenmalige werkgever verschillende problemen gekend m.n. door de sociale inspectie.

Hij heeft de macht en het geld om verzoeker in een zeer lastig parket te brengen in India.

IV.3. Schending van artikel 6 EVRM

Verzoeker heeft beroep aangetekend tegen zijn onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn regularisatie-aanvraag o.b.v. art. 9bis.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal zijn aanvraag automatisch zonder voorwerp verklaard worden, mocht verzoeker niet in België verblijven op het moment dat arrest geveld zal worden.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoeker gepatrieerd werd.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

Hij wenst zijn beroepsprocedure dan ook af te wachten.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden.

IV.4. Schending van artikel 8 EVRM

Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Verzoeker heeft een respectabel privéleven opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België en hier dient wel degelijk rekening mee te worden gehouden. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar het beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België. Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft reeds sinds 2013 legaal op het Belgische grondgebied! Hij werd door zijn toenmalige werkgever naar België gehaald om voor hem te werken. Hij regelde een arbeidskaart voor verzoeker alsook een verblijfsrecht.

Na 2 jaar van economische uitbuiting, durfde verzoeker klacht neer te leggen. Hij liet zich tevens begeleiden door Payoke.

Verzoeker bleef ook toen niet bij de pakken zitten, wenste zijn leven terug op te pikken en zocht een nieuwe tewerkstelling, wat hem ook lukte en dit voor de voorbije 3 jaar.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van [’s] lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud.

Het is bovendien voor hem zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam meer dan 6 jaar geleden met een visum naar België om te werken voor een Indische werkgever. Deze laatste heeft hem een 2-tal jaar uitgebuit, waarna verzoeker klacht neerlegde. Hij heeft zich gedurende al deze tijd weten te integreren en heeft ook een grote vriendenkring uitgebouwd.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is meer dan 6 jaar op Belgisch grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze persoonlijke inspanningen gedaan om zich ten volle te integreren in België.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!"

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden

beslissing wordt gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt verder uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten (een geldig paspoort voorzien van een geldig visum). Verweerder heeft ook toegelicht waarom hij oordeelde dat er een risico bestond dat verzoeker zou onderduiken en hij geen termijn toekende voor het vrijwillig vertrek. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing duidelijk vermeld dat hij toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet om verzoeker een inreisverbod op te leggen. Hij heeft geduid dat hij dit deed op grond van de vaststelling dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waarbij hem geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Verweerder heeft tevens verduidelijkt waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij wees er hierbij op dat hij in aanmerking nam dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een slachtoffer van mensenhandel, dat diens aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd werd afgewezen, dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat er geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is, dat verzoeker geen duurzame relatie, kinderen of familie in België heeft, dat een groot belang moet worden gehecht aan migratiecontrole en dat verzoeker op hardnekkige wijze poogt om illegaal op het grondgebied te verblijven. Verweerder concludeerde dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar, nu niet kan worden vastgesteld dat er omstandigheden zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur, proportioneel is. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht impliceert verder in regel niet dat verweerder uiteenzet waarom precies hij van oordeel is dat allerhande verdragsbepalingen geen hinderpaal vormen om een bestuurlijke beslissing te nemen of dat hij aangeeft welke precieze evenredigheidsafwegingen hij doorvoerde om te besluiten dat verdragsbepalingen geen beletsel vormen om een bepaalde beslissing te nemen. De formele motiveringsplicht houdt slechts in dat verweerder toelicht op grond van welke argumentatie hij meende een beslissing te kunnen nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Verzoeker zet uiteen dat hij op legale wijze het Rijk binnenkwam en was tewerkgesteld, doch dat hij door zijn werkgever werd uitgebuit en dat hij daarom een klacht indiende. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien bij het nemen van de bestreden beslissingen en dat verkeerdelijk werd vastgesteld dat hij niet werd erkend als slachtoffer van mensenhandel, dat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging werd afgewezen en dat hij in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van een paspoort dat is voorzien van een geldig visum. Verzoeker betoogt dat zijn vroegere werkgever hem het leven moeilijk kan maken in India en dat hij zelfs vreest voor zijn leven, maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat uit deze verklaringen op zich niet kan worden afgeleid dat hij in zijn land van herkomst het risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De Raad kan dan ook niet concluderen dat verweerder zou hebben nagelaten de gepaste aandacht te besteden aan verzoekers bewering dat hij niet naar India kan terugkeren en dat onzorgvuldig zou zijn opgetreden. Er moet tevens op worden gewezen dat verzoeker, nadat de bestreden beslissingen werden genomen, een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij hij nogmaals verwees naar zijn vrees voor represailles van zijn voormalige werkgever, dat dit verzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen en dat ook de Raad, bij arrest van 8 april 2021 met nr. 252 341 oordeelde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus, wat impliceert dat de door hem aangevoerde vrees om te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen niet werd aanvaard. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verweerder enige inschattingsfout maakte wat betreft deze door verzoeker aangebrachte problematiek.

In tweede instantie stelt verzoeker dat hij een beroep bij de Raad instelde tegen de beslissing van verweerder om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk af te wijzen en dat dit beroep zonder voorwerp zal zijn indien de eerste bestreden beslissing wordt uitgevoerd. Er dient echter te worden opgemerkt dat de ingestelde beroepsprocedure geen schorsende werking heeft en verweerder dus niet verhinderde om de bestreden beslissingen te nemen. Het feit dat de uitvoering van de eerste bestreden beslissing tot gevolg kan hebben dat het ingestelde beroep zonder voorwerp wordt doet

hieraan geen afbreuk. Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat verweerder niet overging tot de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing alvorens het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard werd behandeld, zodat zelfs niet blijkt dat verzoeker enig belang heeft bij deze grief.

Verzoeker zet daarnaast uiteen dat hij op een vast adres verbleef, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerdere vaststelling dat hij, aangezien hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, reeds duidelijk maakte dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden incorrect is. De wetgever heeft in artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaald dat het feit dat een vreemdeling duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden of de vaststelling dat deze vreemdeling zich in het verleden niet aan een dergelijke maatregel heeft gehouden een objectief criterium is dat toelaat om, na een individueel onderzoek, te oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat. Het enkele gegeven dat verzoeker op een bepaald adres in België verblijf hield laat op zich niet toe te oordelen dat verweerder, die tevens vaststelde dat verzoeker ook duidelijk verklaarde niet te willen terugkeren naar India en acties ondernam om zijn verblijf in het Rijk te proberen te bestendigen, foutief zou hebben besloten dat er een risico op onderduiken bestaat. De toelichting van verzoeker dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2019 waarnaar verweerder heeft verwezen een beroep bij de Raad werd ingesteld leidt niet tot een ander besluit. Zolang een bestuurlijke beslissing niet is vernietigd moet deze immers worden geacht wettig te zijn (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Ook in zake de kritiek op de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat, moet trouwens worden geduïd dat niet blijkt dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij zijn grief. De overweging dat er een risico op onderduiken bestaat werd namelijk opgenomen om verzoeker geen termijn van dertig dagen om vrijwillig het land te verlaten te moeten toestaan. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker, nadat hij een verzoek om internationale bescherming indiende, werd vrijgesteld door verweerder en verzoeker had nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen ruim de tijd om vrijwillig het land te verlaten. De beslissing tot het opleggen van het inreisverbod is daarnaast niet alleen gesteund op het gegeven dat verzoeker geen termijn werd toegekend om vrijwillig het land te verlaten omdat er volgens verweerder een risico op onderduiken bestond, doch ook op de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

De kritiek van verzoeker dat er in de bestreden beslissingen niets wordt uiteengezet omtrent zijn sociaal leven in België houdt niet in dat deze beslissingen door enige onregelmatigheid zijn aangetast. Er blijkt namelijk nergens dat verzoeker belangrijke sociale contacten zou hebben opgebouwd die onterecht over het hoofd werden gezien. De bestreden beslissingen vormen daarenboven geen belemmering om eventuele sociale contacten die verzoeker zou hebben opgebouwd verder te onderhouden. Er wordt immers niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker sociale contacten heeft gecreëerd die hij niet vanuit India of elders kan onderhouden.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zou zijn tekortgekomen aan zijn verplichting om hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen te horen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeker op 17 februari 2019, voor de bestreden beslissingen werden genomen, werd gehoord en dat hem de kans werd gegeven om eventuele dienstige inlichtingen aan verweerder mee te delen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker onder meer verklaarde naar België te zijn gekomen om te werken, maar problemen kreeg met zijn werkgever, dat hij geen medische problemen die een reis naar zijn thuisland in de weg kunnen staan heeft en dat hij geen partner, kinderen of andere familieleden in België heeft. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker voordien al ruim de mogelijkheid had om zijn "*sociale situatie*" aan verweerder uiteen te zetten middels een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker had derhalve uitgebreid de kans om gegevens die hij belangrijk achtte aan verweerder mee te delen.

Zoals reeds gesteld heeft verweerder in aanmerking genomen dat verzoeker verklaarde te vrezen problemen te ondervinden met zijn voormalige werkgever en de Raad stelde reeds vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker dreigt te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker voert nog bijkomend aan dat hij reeds verscheidene jaren in België verblijft en dat hij in zijn land van herkomst in armoede dreigt terecht te komen omdat hij niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen. In zoverre het de bedoeling van verzoeker is om hiermee aan te tonen dat verweerder de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM heeft geschonden, kan de Raad enkel aangeven dat uit het enkele feit dat verzoeker na een tijdelijk verblijf in het Rijk dient terug te keren naar zijn land van herkomst geen schending van voormelde verdragsbepaling kan worden afgeleid en dat zijn stelling dat hij in armoede dreigt terecht te

komen niet meer is dan een bewering. Verzoeker, een gezonde jonge man, maakt ook niet aannemelijk dat hij in een ander land dan België niet door middel van een tewerkstelling in een inkomen kan voorzien en toont ook niet aan dat hij, indien nodig, niet tijdelijk kan terugvallen op familie of vrienden in zijn land van herkomst. Hij verklaarde, tijdens het gehoor, bovendien uitdrukkelijk dat hij nog verwanten in India heeft. Zijn betoog dat hij op niemand zal kunnen terugvallen in dat land is dan ook moeilijk verenigbaar met de informatie die hij zelf aan verweerder verstrekke.

In de mate dat hij nog een reeks beschouwingen aanbrengt omtrent het privé- en gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker uitdrukkelijk aangaf geen partner, kinderen of andere verwanten in het Rijk te hebben, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat door de bestreden beslissingen enig bestaand gezinsleven in België in het gedrang komt. Zijn bewering dat hij in India geen gezinsleven kan hebben wijzigt niets aan het voorgaande. Verzoeker stelt dat ook de persoonlijke, sociale en economische relaties die hij heeft opgebouwd, als onderdeel van het privéleven, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Zoals reeds gesteld blijkt evenwel niet dat hij eventuele relaties die hij in België zou hebben opgebouwd – verzoeker wijst op het bestaan van een vriendenkring – niet verder kan onderhouden vanuit het buitenland. De bewering van verzoeker dat hij, na een aantal jaren in het Rijk te hebben verbleven, goed geïntegreerd is laat de Raad verder niet toe concreet vast te stellen dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt wordt geschaad. Waar hij aanvoert dat hij een nieuwe arbeidsbetrekking had gevonden moet worden benadrukt dat verzoeker wist dat hij onwettig in het Rijk vertoefde en in deze situatie dus niet mocht werken in België. Aangezien niet kan worden besloten dat enig aspect van zijn privé- of gezinsleven, dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, ernstig wordt geraak door de bestreden beslissingen kan niet worden geoordeeld dat deze beslissingen disproportioneel zijn in het licht van voormelde verdragsbepaling.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid, dat relevante gegevens onterecht buiten beschouwing werden gelaten of dat deze beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

4.2.3. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

4.2.4. De Raad wijst er verder op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

4.2.5. Een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder geenszins heeft gefaald om de verplichting, die is vervat in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in aanmerking te nemen om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod *“rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij heeft verzoekers situatie toegelicht, gewezen op het belang dat aan de immigratiecontrole moet worden gehecht, de hardnekkigheid waarmee verzoeker illegaal op het grondgebied wil verblijven benadrukt en hieruit afgeleid dat er geen redenen zijn om te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur dan drie jaar.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK